

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/20/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1716200995
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1716200995.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Dariny Kriváňovej a Mgr. Barbory Bartekovej v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova č. 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanej: U. U., t. č. na neznámom mieste, v konaní o zaplatenie 116,46 eur s príslušenstvom na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Pezinku č.k. 9C/41/2016-24 zo dňa 03.10.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu v Pezinku č.k. 9C/41/2016-24, zo dňa 03.10.2016 v napadnutej časti a v časti týkajúcej sa trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 116,46 eur, vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli medzi sebou zmluvu o bežnom účte, pričom žalobkyňa vystupovala na strane dodávateľa bankovej služby a na strane spotrebiteľa vystupovala žalovaná ako fyzická osoba. Súd prvej inštancie tento vzťah posúdil ako vzťah medzi dodávateľom a spotrebiteľom s tým, že sa jedná o spotrebiteľský úver a vec právne posúdil podľa § 53 ods. 1 OZ a čl. 6 a 7 Smernice rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná sa na bežnom účte dostala do nepovoleného prečerpania v celovej výške 116,46 eur. Túto skutočnosť preukázala žalobkyňa výpisom z účtu žalovanej ku dňu podania žaloby. Nepovolené prečerpanie na účte nastane pri zúčtovaní úrokov, poplatkov a operácií platobnou kartou. Súd prvej inštancie konštatoval, že 15.04.2014 vyzval žalovanú na zaplatenie nepovoleného debetného zostatku v sume 84,44 eur. Podľa Všeobecných obchodných podmienok, ods. 3.12., ak nastane na účte nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je z neho majiteľ účtu povinný platiť úrok. Podľa listiny nazvanej úrokové sadzby produktov je úrok pri nepovolenom prečerpaní 28 %.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že úrok je poplatok, peňažná čiastka, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi za požičanie peňazí spravidla na istý čas, na základe dohody s veriteľom alebo podľa platných predpisov. Úrok možno charakterizovať ako rozdiel medzi vypožičanou a vrátenou čiastkou peňazí, pričom pre veriteľa je úver výnosom. V danej veci však nejde o služby, z ktorej by mal spotrebiteľ nejaký prospech, nejde o bankový produkt, ktorý by spotrebiteľ čerpal a využíval a na základe neho platil banke odmenu. Ide o nepovolené prečerpanie, ktoré vzniklo tým, že na bežnom účte nemala žalovaná v zúčtovacom období

dostatok peňažných prostriedkov. Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluvné dojednanie nachádzajúce sa vo všeobecných obchodných podmienkach, v čl. 3.12 s názvom: Nepovolené prečerpanie, kde je ustanovené, že po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby ("úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu"), je toto ustanovenie je neurčité, pretože neobsahuje presnú a zrozumiteľnú informáciu o tom, aký vysoký úrok ma spotrebiteľ zaplatiť a odkazuje len na sadzobník. Navyše uvádza, že vypočítaný úrok môže banka znížiť alebo zvýšiť. Podľa súdu prvej inštancie takéto dojednanie je neplatné podľa § 37 OZ, pretože je neurčité a nezrozumiteľné. Úroková sadzba určená v sadzobníku, vo výške 28 % odporuje svojou výškou dobrým mravom, pretože znevýhodňuje spotrebiteľa a stavia ho pozície, kedy musí platiť bez adekvátnej protislužby. Súd prvej inštancie preto zamietol žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 28 % zo sumy 116,46 eur od 02.07.2015 do zaplatenia, v ostatnej časti v žalobe žalobcu vyhovel. Vzhľadom na to, že žalobkyňa bola v prvoinštančnom konaní úspešná len v časti, súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania podľa § 255 ods. 2 CSP a to tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

4. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd prvej inštancie v časti žalobu zamietol a proti výroku, ktorým nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania.

5. Žalobca mal za to, že rozhodnutie súdu vychádza z neprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. písm. h) CSP). Žalobca poukázal na ust. § 31 ods. 1 a ods. 4 zák. o platobných službách, ktorý výslovne nestanovuje, že poplatky za poskytovanie platobných služieb musia byť individuálne dojednané. V zmysle bodu 25.5 sú všeobecné obchodné podmienky súčasťou zmluvy o vkladovom účte. V zmysle všeobecných obchodných podmienok je sadzobník neoddeliteľnou súčasťou všeobecných obchodných podmienok, a teda aj rámcovej zmluvy. V bode 25.4 všeobecných obchodných podmienok (ďalej len VOP) sú uvedené dôvody, z ktorých je banka oprávnená zmeniť VOP, tak že nie je naplnená podmienka neprijateľnosti zmluvnej podmienky, a to jednostranná zmena zmluvných podmienok bez dôvodu dohodnutého v zmluve.

6. Žalobca zároveň uviedol, že v zmysle § 53 ods. 14 OZ sa za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ods. 4 písm. i) na rozpor na ktorý súd vo svojom rozhodnutí poukazuje, sa nepovažuje podmienka, podľa ktorej si: a) dodávateľ finančných služieb podľa osobitného predpisu vyhradzuje právo z vážneho objektívneho dôvodu bez oznámenia zmeniť úrokovú sadzbu alebo výšku iných poplatkov za finančné služby podľa osobitného predpisu, ktoré má platiť spotrebiteľ alebo dodávateľ, ak súčasne sa dodávateľ zaviazal bez zbytočného odkladu o tom, a o možnosti spotrebiteľa vypovedať spotrebiteľskú zmluvu písomne informovať spotrebiteľa a ak spotrebiteľ má právo bezplatne a s okamžitou účinnosťou vypovedať túto zmluvu. Žalobca uviedol, že splnenie uvedených podmienok banka zabezpečuje v bode 25.4 VOP, kde spotrebiteľovi dáva právo na vypovedanie zmluvy v popísanom prípade. Taktiež žalobca poukázal na ust. § 32 ods. 4 zák. o platobných službách v zmysle ktorého v rámcovej zmluve je možné dohodnúť, že zmena úrokovej sadzby sa môže uplatňovať okamžite a bez prechádzajúceho oznámenia, a že zmena sa zakladá na referenčnej úrokovej sadzbe alebo referenčnom výmenom kurze, ktoré sú dohodnuté podľa č. 31 ods. 5 písm. d) druhého a tretieho bodu. Uvedená dohoda je obsahom bodu 3.7 VOP: úroková sadzba je pohyblivá a vychádza z referenčnej úrokovej sadzby, ktorou je úroková sadzba banky pre depozitné produkty. Žalobca mal za to, že výška úrokovej sadzby banky pre depozitné produkty sa môže meniť, pričom aktuálnu výšku úrokovej sadzby banky pre depozitné produkty banky oznamuje zverejnením. Úroková sadzba pre klienta sa určí ako sadzba vo výške platnej úrokovej sadzby banky pre depozitné produkty. Takto oznámená úroková sadzba je pre banku aj klienta záväzná počas celého obdobia platnosti úrokovej sadzby, pokiaľ nebolo v zmluve o bežnom účte dohodnuté inak. Zmenu úrokovej sadzby založenú na zmene referenčnej úrokovej sadzby oznamuje banka zverejnením. Banka si vyhradzuje právo zmeniť úrokovú sadzbu, ako aj spôsob úročenia z dôvodu zmien právnych predpisov, z dôvodu zmeny obchodnej politiky banky, skvalitnenia, zjednodušenia či zmien v poskytovaní bankových produktov a služieb, alebo v dôsledku takých zmien na bankovom trhu, ktoré môžu ovplyvniť poskytovanie produktov a služieb. Žalobca má preto za to, že jeho odvolanie je dôvodné a preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a žalovaného zaviazal na uhradenie dlžnej sumy, a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

7. Odvolanie bolo žalovanej doručené oznámením na úradnej tabuli súdu po dobu 15 dní, ktoré bolo vyvesené dňa 08.12.2016, zvesené dňa 27.12.2016. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

8. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, to znamená úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

12. Odvolací súd ma za to, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vec aj správne právne posúdil. Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na zaplatenie peňažnej časti vo výške 116,46 eur, ktorý žalovanej vznikol z titulu nepovoleného prečerpania na bežnom účte na základe zmluvného vzťahu, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovanou na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb na základe ktorej zriadil žalobca žalovanej bežný účet. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovaná sa na bežnom účte dostala do nepovoleného prečerpania v celkovej výške 116,46 eur. Túto skutočnosť žalobca v konaní preukázal výpisom z účtu žalovanej ku dňu podania žaloby. Dňa 15.04.2015 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie nepovoleného debetného zostatku vo výške 48,44 eur, pričom žalovaná sa dostala do nepovoleného prečerpania v celkovej výške 116,46 eur. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti, keď nepriznal žalobcovi právo na úhradu žalobou požadovaného úroku z omeškania z dlžnej sumy vo výške 28 % p.á. z dlžnej sumy od 02.07.2015 do zaplatenia s odôvodnením, že zmluvné dojednanie, ktoré sa nachádza vo VOP v čl. 3. 12. s názvom „nepovolené prečerpanie??, kde je ustanovené, že po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby („úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu??), pričom súd prvej inštancie uviedol, že toto ustanovenie je 1.) neurčité, teda neobsahuje presnú a zrozumiteľnú informáciu o tom, aký vysoký úrok má zaplatiť spotrebiteľ a odkazuje na sadzobník a 2.) navyše môže žalobca úrok buď znížiť alebo zvýšiť, 3.) takéto dojednanie podľa súdu prvej inštancie je neplatné, odkazujúc na ust. § 37 OZ, nakoľko je neurčité a nezrozumiteľné, 4.) úroková sadzba odporuje dobrým mravom, pretože znevýhodňuje spotrebiteľa a stavia ho do pozície, kedy musí platiť bez adekvátnej protislužby.

13. V danom prípade nemožno pochybovať (čo v odvolaní nespochybňuje ani samotný žalobca) o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ, založeného medzi stranami sporu zmluvou o bežnom účte, a nadväznosti na ňu tiež na zmluvu o povolenom prečerpaní, súčasťou ktorej zmluvy, vychádzajúc z jej obsahu, sú VOP a sadzobník poplatkov. Spotrebiteľská zmluva je charakterizovaná ako druh zmluvy, pre ktorú občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (tzv. neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa. Správne súd prvej inštancie preto poukázal na ust. § 53 ods. 1 OZ, ale aj na čl. 6 Smernice rady 93/13/EHS. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanej, súd prvej inštancie zákonu zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac, že naň dopadajú normy spotrebiteľského

práva, uplatnené nároky správne podrobil ex offio súdnej kontrole z hľadiska tohto, či nemajú pôvod v neprijateľnej zmluvnej podmienke, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, či v nekalej praktike, keďže nemožno pochybovať o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou, či už z dôvodu neinformovanosti, alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy. Predmetná zmluva v danej veci spadá nesporne pod súdnu kontrolu prijateľnosti zmluvných podmienok v zmysle Smernice rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach spotrebiteľských zmlúvach.

14. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že dojednané obchodné podmienky, tak ako sú konštruované, sú výlučne na prospech žalobcu, a v podstate ide o sankcie spojené s neplnením povinnosti, t.j. omeškaním spotrebiteľa, navyiac sú dojednané paušálne. Žalobca v konaní nepreukázal reálne vynaloženie nákladov na činnosti, z ktorými sa tieto spájajú. Ochrana spotrebiteľa, ktorá vyplýva z ust. § 53 OZ dopadá na také podmienky, ktoré zákon označuje za neprijateľné, teda také, ktoré indukujú, svojím obsahom a dopadom na spotrebiteľa, k záveru, že sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, z ktorého dôvodu sú sankciované absolútnou neplatnosťou. Ich zmyslom je, aby dodávateľ spotrebiteľských zmlúvach pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi.

15. Tunajší odvolací súd už v minulosti vo svojom rozsudku pod č. k. 9Co/350/2012, zo dňa 22.5.2014 uviedol, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého boli dojednané napr. úroky z omeškania nad limit podľa Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahov). Preto zhodne so súdom prvej inštancie za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku v predmetnej právnej veci, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané, a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa.

16. Z VOP čl. III. 12., ako aj zo žaloby, v ktorej žalobca uvádza, že dňa 01.07.2015 zatvoril predmetný bankový účet, má odvolací súd za to, že zánikom zmluvného vzťahu dochádza k vzniku splatnosti záväzkov klienta. Úrok z nepovoleného prečerpania žalobca však požaduje od 02.07.2015 (teda po splatnosti debetného zostatku na účte žalovanej, ktorý by mu však oprávnené neprináležal, pretože od splatnosti je dlžník v omeškaní, a musí platiť úroky z omeškania, na čom by sa nemenila ani dohoda účastníkov, pretože táto by pre obchádzanie zákona podľa § 39 OZ bola absolútno neplatným právnym úkonom. Podľa odvolacieho súdu dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti totiž spôsobuje, že takéto úroky fakticky navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej, alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneistujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania, čím dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

17. Žalobca v odvolaní poukázal na ust. § 32 ods. 4 zák. o platobných službách, v zmysle ktorého v rámcovej zmluve možno dohodnúť, že zmena úrokovej sadzby sa môže uplatňovať okamžite a bez predchádzajúceho oznámenia a tiež, že zmena sa zakladá na referenčnej úrokovej sadze, alebo referenčnom výmenom kurze, ktoré sú dohodnuté podľa § 31 ods. 5 písm. d) druhého a tretieho bodu, s tým, že uvedená dohoda je obsahom bodu 3.7. VOP a teda, že úroková sadzba je pohyblivá a vychádza z referencie úrokovej sadzby, ktorou je Úroková sadzba banky pre depozitné produkty, ktorá je stanovená na základe: i) podmienok na finančných a devízových trhoch, ii) kvality makroekonomických ukazovateľov, iii) strategického prístupu banky k podpore produktov naviazaných na túto sadzbu a teda, že výška takejto úrokovej sadzby sa môže meniť a to v závislosti od vyššie uvedených predpokladov. K tomu odvolací súd v súlade s právnym názorom súdu prvej inštancie uvádza, že predmetné dojednanie o úrokovej sadzbe je nie určité, teda neobsahuje presnú a zrozumiteľnú informáciu o tom, aký vysoký úrok má zaplatiť spotrebiteľ, pričom odkazuje na sadzobník, ktorý sa mohol znížiť, alebo zvýšiť jednostranným určením žalobcu, a to tiež na základe vyššie uvedených vágných kritérií bez (minimálne v tomto konaní) preukázania reálnosti a opodstatnenosti konkrétnej výšky takto žalobcom určenej úrokovej sadzby, ktorá vykazuje jednoznačne znaky nejasnosti a vysokú mieru neistoty pre spotrebiteľa.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolacie námietky žalobcu odvolací súd vyhodnotil v celom rozsahu za neďôvodné. V odvolaní žalobca neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, alebo aj jeho právneho posúdenia. Z konania pred súdom prvej inštancie nevyplýva iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny názor. V odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Z vyššie uvedených dôvodov preto dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutých častiach je v celom rozsahu vecne správne (za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov prvoinštančného konania), preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP, v spojený s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nepriznal nárok na ich náhradu žalovanej vo vzťahu k žalobcovi, a to i napriek jej plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže žalovanej preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).